

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

תמורה דף כא.

המטיל מום בבהמות קדושות שאינם יכולות להקרב, האם לוקה משום "כל מום לא יהיה בו"?

בתמורת בכור ומעשר	בבהמה תשיעית שקרא לה עשירי	
לבני מערבא : איבעיא לאביי : אינו לוקה	אינו לוקה	ללשון הראשון
אינו לוקה	לבני מערבא : איבעיא לאביי : אינו לוקה	לרב נחמן בר יצחק

מה דין בכור ומעשר שבחוי"ל?

האם יביאם לכתחלה	מה הדין בדיעבד שהביאם	
לא יביאם ¹	תמימים יקרבו בעלי מומין יאכלו לבעלים	למשנתנו / לר' ישמעאל
לא יביאם	אין מקבלים אותם להקרבה ²	לר' עקיבא

בזמן הזה, מה דין בכור תמים, וכן האם צריך להעלות מעשר שני לירושלים?

למ"ד קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולעתיד לבוא	למ"ד קדושה ראשונה קדשה לשעתה ובטלה	
בכור ומעשר בני הבאה נינהו ⁴	איבעיא ³	לגירסתנו (גי' א' ברש"י)
איבעיא ⁵	בכור ומעשר לא מביאים	לגי' הב' ברש"י בשם ירושלמי

¹ וביארו התוס' (בעמוד ב' בד"ה ממקום) שילפינן מדרשת הספרי על הפסוק (דברים יב:כו) "רק קדשין אֶשֶׁר יִהְיוּ לְךָ" - מכאן שמביאים קדשים מחוץ לארץ לארץ, יכול אף בכור ומעשר כן, ת"ל "רק". ולר' ישמעאל מיעוט זה הוא רק לכתחלה כיון שכל הפסוק מיירי בלכתחלה.

² משום שהוקש בכור ומעשר למעשר דגן, וכיון שמעשר דגן אינו נוהג בחוי"ל גם בכור ומעשר בהמה לא באים משם כלל.

³ פ"י, דמקשה דכיון שאתה סובר שלא קדשה לעתיד לבוא ובכל אופן אתה מסתפק גבי מעשר האם צריך להעלותו לירושלים הגם שאין שם קדושה, והיינו שאתה סובר דאולי יש גזה"כ שצריך להעלותו בכל ענין, אי"כ גם גבי בכור יש להסתפק כנ"ל שצריך להעלות אפי' שאין שם קדושה. ומתרצת הגמ' דאה"נ דבבכור סתם נמי איבעיא לו, ומה שרצינו לפשוט מעשר מבכור, הוא באופן שנשחט הבכור ונזרק דמו בעוד הבית קיים ונחרב הבית ועדיין בשרו קיים דמקשינן בשר לדם, מה דם אם לא היה נזרק לא היה אפשר לזורקו - כך בשר אי"א לאוכלו, ועתה מקישים מעשר שני לבכור בזה ששודאי אינו נאכל.

⁴ הקשו התוס' (בד"ה אי) דסו"ס בשביל בכור בעינן מזבח וליכא. ותירצו דמיירי בבכור שזרק דמו קודם שנחרב הבית, והנידון אם נכל בשרו. עוד תירצו דה"ק בכור נמי יביא ויבנה מזבח.

⁵ פ"י, דמקשה למה מסתפק דוקא במעשר הרי גם בבכור יש להסתפק שמא צריך להביאו כיון שקדשה גם לעתיד לבוא. ועל זה מתרץ דאה"נ דבסתם בכור יש ספק, ומה שהיה פשוט לו בבכור שלא נאכל הוא בבכור שנשחט ונזרק דמו ומקיש בשר לדם דכמו שדם בעי מזבח וכן נעשה בו, כך בשרו בעי מזבח, וכיון שאין מזבח לא יאכל ולומדים מעשר שני מזה הבשר.

הוכן עי"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

תמורה דף כא.

בזמן הזה, מה דין בכור תמים, וכן האם צריך להעלות מעשר שני לירושלים, לגירסת תוס'? [תודה הכי].

למ"ד קדושה ראשונה קדשה לשעתה ובטלה	למ"ד קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולעתיד לבוא	
אפי' מעשר שני לא יביא ¹	בכור ומעשר בני הבאה נינהו	להו"א
-----	בכור ומעשר לא יביא ²	למסקנא

תמורה דף כא:

מנין לבכור שאינו נפסל כשעבר שנתו, ושנאכל לב' ימים ולילה אחד?

שנאכל בכור לב' ימים ולילה אחד	בכור שעברה שנתו	
לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה שנה ³	מההיקש בכור למעשר דגן	לאחרים
יהיה לך כחזה התנופה ⁴	לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה שנה	לרבנן ⁵

חטאת שאבדה ונמצאת בעלת מום קודם שכיפרו הבעלים, האם מתה אם כיפרו באחרת? [תוד"ה ולד].

אליבא דרבנן לקמן (דף כב:)	אליבא דרבי לקמן (דף כב:)	
מתה ⁶	מתה	לרש"י
רועה ⁷	מתה	לתוס'

¹ ומיירי במעשר שני שנזרק קודם שחרב הבית שהיה טעון לבוא בירושלים, שעליו לא נאמר שנאכל בכל ערי ישראל.

² ומיירי בבכור שנזרק דמו לפני הבית וחרב הבית שהוקש בשרו לדמו, מה הדם טעון מזבח אף בשר טעון מזבח. וה"ה מעשר כזה שהיה טעון הבאה (שגדל בפני הבית) ג"כ לא יכול להביאו.

³ פי', שאם שחטו כמצותו ביום אחרון של שנה זו, הוא נאכל היום וגם בשנה הבאה עוד יום, ולמדנו שזמן אכילתו ב' ימים.

⁴ הוקש לחזה ושוק של שלמים, שזה זמן אכילתם. פי' אחר פירש"י, דהוקש לחזה ושוק של תודה שנאכל ליום אחד (דמסתמא לחומרא מקשינן), ומ"מ כיון שכתוב "יהיה" הוסיף לך עוד הויה אחר כיוצא בו והיינו עוד יום.

⁵ היינו ג' זקנים: ר' ישמעאל ור"ע וכן עזאי, שהם לומדים מההיקש הזה דברים אחרים. דר' ישמעאל למד מהיקש זה מה בנדר אינו נאכל בפני הבית אף מעשר שני כן. ור"ע למד שא"א להעלות בכור מחו"ל כיון שאין מעשר דגן שם. וכן עזאי למד מה בכור אינו נאכל אלא לפני מן החומה - ולא בכל הרואה, אף מעשר שני נאכל דוקא בפנים החומה, ולא כמו שהיה בשילה שהיה נאכל בכל הרואה.

⁶ הגם דס"ל לרבנן דאינה מתה אלא בנמצאת אחר כפרה. מ"מ כאן כיון שנמצאת בעלת מום דאיכא תרתי לריעותא דגם אבדה וגם בעלת מום - מודים רבנן דמתה.

⁷ תוס' חולקים וסוברים דאדרבה אי איכא תרתי לריעותא זה סיבה שתרעה - אלא החידוש שאפי' דאיכא תרתי לריעותא וא"כ נימא שתרעה, בכל אופן לרבי אזלה למיתה אפי' בנמצאת קודם, כפרה ולרבנן רק בנמצאת אחר כפרה.